

B2-páholy

Baj volt Erdélyi Józseffel, baj volt Szabó Lőrincsel, baj volt Sinka Istvánnal, baj volt Wass Alberttel, baj József Attilával usw. – jobboldali nézeteik miatt. Persze baj van velük ma is, amúgy, részlegesen. És csak azért nem lett baj belőlük a komoly bajok idején, mert nem lehetett – más világot éltünk; egyszerűen vagy letiltották őket, vagy agyonhallgatták. Aztán, a jobb idők beköszöntével, baj lett Kassák Lajossal, baj lett Zelk Zoltánnal, baj lett József Attilával (mintha csak megérezte volna ezt, amikor *fasiszta kommunizmusról* ír, *mivelhog्य rend kell a világban* – ironizál tovább a versben, de ezt már nem szokták elolvasni, ha meg elolvassák, az a rosszabb, akkor komolyan veszik...) usw., akik meg túlságosan baloldaliak voltak életük egy időszakában, vagy zusammen egész életükben. Most meg baj van Adyval! Erre még visszatérünk. Hogy ez a bajkeresés nem múlt el nyomtalanul, mi sem bizonyítja jobban, mint a közelmúltban elkészült remekbe szabott két lista, melyek nem a listakészítőt hozták szégyenbe, hanem egyértelműen a listázottakat. Lettek idegenszívű, vagyis liberális írók – immár listán igazoltan, meg lettek nemzeti érzelmű konzervatív írók (akiknek helyén van földrajzilag a szívük) – immár egy másik listán igazoltan. A számítás bejött, az írók beleállnak ezekben a listákba, és ha lehet, innentől kezdve még jobban utálják a másik listán szereplőket, a hivatalossá tett másik oldalt – oda és vissza. Persze mindkét listán szereplőket egybehangzóan utálják (zusammen) azok, akik egyik listára sem kerültek rá. Hát így élünk manapság Hunniában. Ha élünk!

Na de térjünk rá erre az Ady Endre költőre, aki már nem él, ennek tudható be, hogy ez évben ünnepeljük (ünnepeljük?) halála századik évfordulóját. (Magánytöréngés: nem egészen értem, mi ünnepelni való van valakinek a halálán, miért nem gyászolunk inkább, vagy, ha már túl sok idő telt el a temetése óta, miért nem hagyjuk a halálában békén...) Mindegy is, így szokjuk, ha kell, ha nem, ünneplünk. Most azonban nagyon különös, semmiképpen sem az ünneplésre emlékeztető hangok hallatszanak ki a nagy nemzeti kórusból (nemzetzen az *egy államot alkotó, azonos nyelvű, kultúrájú, közös történelmi gyökereű, azonos jogú polgárok tartós közösségét* értem, nem különbséget téve a különféle szélre sodródók között, nem különböztetve meg echte magyart és cigányt, tót, zsidót, svábot usw.). Egyszóval, nagyon úgy tűnik fel, baj van ezzel az Adyval. Mert szabadkőműves volt. Mert zsidóbérenc volt. Meg alkoholist. Meg mélymagyar. Meg világpolgár. Mert mérték nélkül, nyilvánosan kurválgodott. Vészi tata diófáján kukorékolni hajnalonta, nemzeti költőhöz illetlenül. Mert szimpatizálni a proletárokkal (?). Mert sem utódja, sem boldog őse lenni senkinek. Mert nem volt senkinek maradni. És ez megbocsáthatatlan! Ha valaki nem kisajátítható, az megbocsáthatatlan. Annak annyi. Elirtani! Legyen bár a huszadik század, akár az egyetemes magyar nyelvű irodalom legnagyobb költőinek egyike. (Egyike a legnagyobbaknak, mert legnagyobb nincs, azt csak a felületes ostobák találták ki maguknak, hogy mögé bújhassanak a felelőtlenségükkel!)

Egyébként, megfigyelték? Nem esik szó – ebben a polémianak nevezett szarokodásban – sem Erdélyi, sem Szabó Lőrinc, sem Wass Albert, sem Sinka István, sem Kassák Lajos, sem Zelk Zoltán, sem József Attila, sem Ady Endre usw. írás(képző)művészetéről. És ez komolyan elgondolkodtat, ilyenkor komolyan komor leszek. Ha egy művészt, gondolkodót nem a művei alapján, hanem egy adott párt-nézetből rátekintve az illető adott párt-állapotára, ítélnék meg vagy (marasztalunk) el, nagyon bent vagyunk az erdőben, amely még Dante sötétlő erdejénél is sötétebb, mert a tudatlanság

és primitívség ragacsos éjszakájába értünk bele, ami nem számít bűnnek, pedig az! És ebben az éjszakai erdőben azt fújják a szelek, hogy *tüntessük el! Őket!* Esterházytól Csoóriig, Petri Györgytől Nagy Lászlóig usw.! És nemcsak őket! Sorra kerülnek majd a többiek is, aztán, ha elfogynak, jönnek azok, akiket nem látunk szívesen többé szép hazánk szép földjén, vagy gyermekeink-unokáink tankönyveiben, könyvespolcain: szegény Joyce, szegény Heidegger, szegény Majakovszkij, szegény Gide usw....

Zalán Tibor

Szalai Lajos kapta a Napút Hetedhét-díjat

Műfordítói teljesítményért kilencedik alkalommal ítélte oda a szerkesztőség a Napút Hetedhét-díjat. A 2019. évi kitüntetettet Szondi György főszerkesztő laudálta s adta át az elismerést magas szintű több évtizedes munkásságáért Szalai Lajos germanista műfordítónak. A tavaszi napéjegyenlőség táján bejelentett díj szövegét Sóváradi Valéria kalligrafálta merített papírra. Szalai Lajos jutalomportréját Szokk Iván több menetben ezután festi meg.

Az eddigi kitüntetettek: Báthori Csaba, Galgóczy Árpád, Gállos Orsolya, Szénási Ferenc, Tasnádi Edit, Bognár Antal, Kovács katáng Ferenc, Károly Judit.

